



Пѣсенъ на Южняка.

Широко по свѣта Южнякътъ лети и вредомъ цвѣтя и радостъ сади.

Слѣдъ него пролѣтъ младолика поляни краси съ цвѣтове, пѣсни и бѣла прѣмѣна.

Пѣятъ птички подранили и славятъ Южняка.

— Слава на Южняка буйни и на топлия му дѣхъ!

Кокиченцата първи прѣкланятъ срамежливи чашки и го поздравяватъ.

— Добрѣ дошелъ милъ Южняко, честь на твоя топълъ лѣхъ!

Лети Южнякътъ, прѣхвѣркава полето и се блѣсва въ тжжния балканъ.

— Хей, балкане сиѣговити, ида, посрѣщни ме съ усмивка! — говори Южнякътъ и протяга ржка.

Букацитѣ и стройнитѣ елхи низко се покланятъ, усмихватъ се и му шепнатъ сладки думи. Веселъ е Южнякътъ, гали помрѣзналитѣ имъ клончета, а тѣ треператъ отъ радостъ и си мислятъ: „ей сега ще напжпимъ, ще се разлиснемъ, ще развеселимъ балкана. А Дѣдо-Мразъ е недоволенъ. Натрупалъ той дебелъ покривъ върху ледената си кжшурка, сковалъ прозорцитѣ ѝ и спокойно си лежи.

— Гдѣ си страшний Дѣдо-Мразе, ела да се поборимъ, — реве Южнякътъ.

Лежи Дѣдо-Мразъ, а сиѣжната му брада трепери отъ ядъ. „Ще развали хубавата ми кжшица“, си мисли той и се готви за бой.

Засвири Южнякътъ около прозорцитѣ, прѣхвѣрля се прѣзъ куминя—а Дѣдо-Мразъ духа по покрива, духа по сѣнитѣ — не помага. Вика той Сѣверняка на помощъ. — Сѣвернякътъ далечъ задъ Дунава отлетѣлъ.

Люти се Южнякътъ, бучи страховито, кърши кло-ни отъ дърветата и руши кжшурката на Дѣдо-Мразъ.